

Moderoval jsem třeba ples, kde se okolo jedné dělala tombola. Ti lidi se u toho dobře bavili, bylo to na vesnici. Dárky byly taky zajímavý, žes vyhrál třeba topení nebo popelnici. To je samozřejmě praktickéj dárek, ale je zvláštní odnést si dom z plesu popelnici. A jeden borec tam vyhrál záclony. Já jsem mu je předal, on nejdřív nevěděl, co to je, a když je rozbalil, tak jak byl pod vlivem, začal mě do těch záclon motat. Všichni se samozřejmě bavili, jaká je to strašná prdel. Já jsem to nechtěl zkazit, že bych mu říkal něco ve smyslu „ty vole, co děláš,“ tak jsem se do toho nechal zamotat a musel jsem to přežít. Ale vnitřně jsem bojoval s tím, abych mu třeba nedal do držky nebo ho nějak nevodhodil. To jsem ale věděl, že tím bych tu akci asi narušil. Ten borec byl hodně vožralej, takže tenkrát jsem s tím bojoval, ale dneska se tomu směju.

Asi rok po rozlučce jsem moderoval za Lužánka-ma Den Starobrna. Přišlo tam asi devět tisíc diváků. Na takové akci bereš kapely jednu za druhou, vymýšlíš různý věci, a jedna kapela dojela později, než měla. Museli si to zvučit, trvalo to hrozně dlouho a teď jsme nevěděli, co s těma lidma. A já jako moderátor jsem byl od pořadatele hozenej do role „hele, ňák je zabav“. Já byl už z té samotné akce strašně nervózní, a teď ještě tohle. Nešlo to tam ani odlehčovat, protože to Heineken tenkrát moc nechtěl. Takže když jsem měl lidi

zabavit, nenapadlo mě nic jiného, než že si budeme my sami jako fandové zpívat. Vyplul jsem z toho dobře a všechno ze mě spadlo, když v deset hodin začala hrát poslední kapela, Monkey Business.

Jak jsem byl celý den tak nervózní, tak jsem si pak dal dvě piva a k tomu cigaretku. Auto jsem měl zaparkovaný přímo na stadioně a vyjel jsem z těch Lužánek k Boby Hotelu. A tam už na mě čekali policajti. Takže mě někdo udal. Ale to je v pořádku, žijeme v téhle zemi, kde na sebe občas něco řeknem.

Po těch dvou dvanáctkách, kdy jsem dlouho nejedl, jsem bohužel nafoukal. Bylo to asi nějakých 0,4 promile, ale policajti mně nekompromisně vzali řidičskej průkaz. Média se na mě pak sesypaly a do teďka se to blbě vysvětluje, že jsem měl jenom dvě piva.

Prostě se to stalo, je mi to líto. V médiích se to vopravdu hodně řešilo, až jsem dospěl do stádia, že kašlu na sebe, ale mrzelo mě to vůči rodině, která to pocítovala. Rodiče z toho nebyli úplně nadšení, děcka poslouchaly ve škole, hele, táta jel vožralej. Ale nikomu nevysvětlíš, žes měl jen dvě piva. Já jsem shodou okolností vezl lidi, který byli překvapený, že jsem vůbec nafoukal, protože celej ten den vode mě poslouchali: „Ne, běžte vode mě, já si prostě pivo nedám“. Přitom za mnou furt někdo chodil, abych si s nima dal. Jenže bylo hrozný vedro a já jsem věděl,

že si to vůči firmě, jako je Heineken, nemůžu dovolit. Byla to krásná akce, byl jsem rád, že ty Lužnky zase ožily, tak jsem to chtěl dotáhnout v pohodě až do konce. Ale ve finále jsem to sám sobě i svojí rodině zkomplikoval, že jsem nafoukal.

Takže říkám, že chcu, aby to moje moderování bylo dobrý, profi a nechcu do toho pouštět zábavu v podobě alkoholu.

Byla to pro mě zase velká zkušenost. Když jedu autem, nesmím bláznit. I když si myslím, že su trénovanéj člověk, co se týče piva, stejně je dobrý si nic nedat a najest se, aby se to tělo nějak nakoplo. Prostě jsem zbytečně nafoukal.

Když mně sebrali řidičák, potrestalo mě to vlastně dvakrát tolik. Zaprvé jsem rok musel jezdit se známýma, taxikem, a dokonce jsem se dvakrát vydal někde na kole (to jsem ale zjistil, že byla úplná blbost). A zadruhá manželka v tu dobu byla těhotná, takže jsem zkomplikoval život i lidem kolem sebe.

Vod té doby si na všechno dávám velkej pozor. I místo malýho piva, který bych si měl dát na oběd, si radši dám nějaký nealko než potom kvůli blbosti trpět.

Taky se dneska všechno fotí. To ti kluci fotbalisti maj tak složitý jít na pivo, protože každej se s nima chce vyfotit, všude je můžou natáčet. Jediná fotka s cigaretkou nebo s pivem může znepríjemnit život obrovsky.

To mi jsme měli výhodu, když jsme v tym velkým fotbalu začli být známí v devadesátých letech nebo těsně po přelomu. Nebyly ty mobily s foťákama, nikdo nás nemoh vyfotit, jak blbneme někde na diskotékách nebo v restauracích.

Na svatbě si najdi obět, která ti nedá přes držku

Pracovních příležitostí mám pořád hodně a užívám si tuhle práci, která je i zábavou. Děláme si srandu třeba s Peťou Svěceným, že kdyby on byl nemocnej, tak že bych já mohl vést TIKI-TAKA. Ale přiznám se, že to je obrovskej kolos. Je to hrozně moc o přípravě, musíš mít dobrou slovní zásobu, takže tyhle televizní věci, který jsou i živě, jsou strašně těžký. Často to pak končí na Silvestra díky různěm přežblebnutím a všichni si z toho dělajó srandu na sociálních sítích.

Pamatuju si jednu venkovní akci, kdy jsem tahal na pódium do soutěže paní, která před sebou měla kočárek. A já jí slušně říkám: „Babičko, pojdte za námi.“ Jenže vona to nebyla babička, vona to byla maminka. A to je situace, ze které vůbec nevím, jak vybruslit. Já jsem ju vlastně urazil po všech směrech. Samozřejmě jsem se jí omluvil, všichni se tomu zasmáli, vona taky, ale myslím, že někde uvnitř jsem ju teda fest naštvál.